

„Bruder Hans“ eller „Bruder Jochum“ gjerne vilde henge Hatten ved; men lad dem komme; de skulle møde Modstand, den Modstand, som er fornøden; idetmindste er jeg fuldkommen overbevist om, at Alle her ville staae imod som een Mand og reise og klare Ideerne saaledes, at det skal staae klart for dem, at, hvad der er vort Vel, det er ogsaa deres, og det skulle vi ikke paa nogen udenoms Maade, ikke ved Lurendrejeri, men aabent sige dem, saa at det kan blive dem klart, og det netop i dette Dieblif, da maaffee det Tidspunct er kommet, at vi kunne sige, at vi kunne slutte os sammen i Gæt og Alt og falde sammen til Gæt istedetfor i disse Femtebele.

Lüttichau: Der var jo vistnok i den sidste ærede Talers Bemærkninger en heel Deel Bidrag til at klare Ideerne; men jeg finder mig dog ikke foranlediget til videre at udvikle eller forfølge dette. Naar imidlertid det ærede Medlem mener, at Hartkornets Egalisering har været en Udgift for Finantserne, saa troer jeg, at han feiler aldeles. (Kirck: Det har jeg ikke sagt!). Det er dog nævnt saaledes. (Kirck: Nei!). Jeg troer dog, at det maa være klart for Alle, at det ærede Medlem har nævnt Hartkornets Egalisering som et Exempel paa, at Finantsministeren Intet skede, naar der var Spørgsmaal om store Udgifter. Naar det ærede Medlem dernæst har yttret, at nærværende Forslag var til liden Nytte, og paa den anden Side har erkjendt, at vore Soldforhold blive vel administrerede, saa mener jeg, at der deri ligger to Bevæggrunde til at følge den høitærede Finantsminister i denne Sag, og derfor agter jeg at stemme imod Forslaget, saaledes som han har ønsket og forlangt.

Kirck: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: Med Thingets Samtykke kan den ærede Landsstingsmand faae Ordet tredie Gang, skjøndt det allerede har været

ham givet to Gange. Jeg antager, at dette Samtykke er tilstede (Ja!).

Kirck: Jeg har kun det at sige med Hensyn til, hvad den ærede Landsstingsmand fremførte, som nu opponerede imod Noget, jeg havde sagt, at jeg vil tillade mig at henvise ham til Rigsdagstidenden, naar den engang bliver trykt. Jeg troer ikke, at jeg har sagt Noget i den Retning, som han omtalte. Jeg har med Hensyn til Hartkornets Egalisering sagt, at da var der intet Spørgsmaal om Summens Størrelse, da blev Byrden kastet paa Statsborgernes Skuldre uden videre, og det er vel saa, at, naar man formerer Gjælden, saa er det Statsborgerne, der maae udrede det. Andet har jeg ikke sagt, og, hvad angaaer de to Ting, som den ærede Landsstingsmand paastod, at jeg havde sagt, og af hvilke den ene var det, at denne Lov var af ringe Betydning, da er det vel sandt, at jeg har sagt dette; men jeg tilføiede, at den var af ringe Betydning, hvis den ikke skulde blive slaaet fast. Det var det, jeg holdt mig til, at Loven skulde være vedvarende istedetfor, som det er foreslaaet, kun vare i — jeg troer det er 10 Maaneder. Men det er forresten Noget, jeg aldrig har frygtet for, at det jo skulde skee; thi det er klart for mig og for Enhver, der seer lidt ind i Fremtiden, at det maa skee. Altsaa, det troer jeg ikke kan være nogen reel Bevæggrund hverken for det ærede Medlem eller for nogen Anden her i Thinget til at stemme imod dette private Lovforslag, — thi det, at det er et privat Forslag, kan vel ogsaa være en Bevæggrund til at have imod det fra den ærede Finantsministers Side, — og forresten troer jeg, at Forslaget i og for sig er sundt og fornuftigt og rigtigt, som det allerede er ansørt, og jeg vilde kun have ønsket, at man var gaaet videre, som man vistnok kunde have gjort, saa at Sagen var blevet slaaet fast for bestandig.